

Aaret 1921—22, at Hjælpekasseudgifterne med eet Slag springer op til over 8½ Mill. Kr., og det ærede Medlem Hr. Bresemann har som Ordfører for sit Parti i denne Sal redegjort for, hvorledes det gik til, at man den Gang lod Hjælpekasserne gaa ind i Kampen som Krigskasser, hvorigennem man understøttede de lockoutede, en Anvendelse af Hjælpekasselovgivningen, som jeg vil hævde er i den mest absolutte Modstrid med det, der har været denne Lovgivnings Hensigt. Det er først paa det Tidspunkt, man naar op paa dette Beløb. Og det næste Aar, 1922—23, da man jo ogsaa levede under Lockoutens Virkninger, og den fortsattes som bekendt efter 1. April 1922 —, kommer man op paa ca. 10¼ Mill. Kr. Jeg vil overfor det ærede Medlem Hr. Hækkerup hævde, at det er ikke Udtryk for, at man har holdt sig Hjælpekasselovens Bestemmelse om en Maksimalydelse paa 180 Kr. indenfor et Tidsrum af 12 Maanedes efterrettelig. Det ærede Medlem siger, at Erhvervskriser giver Stigning. Ja, det gør de, for saa vidt som i Erhvervskriser mange Mennesker uden egen Skyld kommer ud for Vanskeligheder. Men naar man i en Krisetid som i 1921—22 og 1922—23 i mange, mange Kommuner gør offentligt bevilgede Midler til Krigskasser, er man inde paa et Misbrug, som ikke skarpt nok kan paatales, og det var det, der fandt Sted. Det har det ærede Medlem Hr. Bresemann fuldt ud fyldstgørende i sin Tid redegjort for. Saa siger det ærede Medlem Hr. Hækkerup, at naar der kommer bedre Tider, giver det Fald. Ja, det var netop det, man skulde vente, men dette Fald er udeblevet, thi i 1923—24 og 1924—25, som var saa ganske væsentligt gunstigere Erhvervsaar, som erhvervsmaessigt set maa sammenstilles med Aarene omkring 1920 i hvert Fald, viser det sig, at man bliver oppe paa en samlet Hjælpekasseudgift paa mellem 7½ og 6½ Mill. Kr. aarlig, altsaa paa ca. det firedobbelte af det, der anvendtes i Aarene fra 1917 til 1920.

Derfor er det, jeg tillader mig at paa-staa, at der desværre i Befolkningen, i mange Lag af den, er indkommet en Slappelse i Villien til længst muligt at klare sig selv. Man gaar lettere nu end i svundne Dage til de offentlige Kasser og anmoder om Hjælp. Og der er desværre sikkert ogsaa en aftagende kritisk Sans hos Bevillingsmyndigheden. Man synes, at det Hensyn, som tidligere Slægtled mente at skyldte Anvendelsen af offentlige Midler, kan man meget godt sætte til Side. Der rejses en Kritik, men den dør hen, og saa er den vedkommende Bevillingsmyndighed

lige god for det. Lad mig minde det ærede Medlem om den Bevilling, som i Københavns Kommune blev givet ultimo November 1926, altsaa umiddelbart før Valget, til ekstraordinær Hjælp for unge, ugifte arbejdsløse. Naar det ærede Medlem i sin Erindring genkalder det, der den Gang skete, vil han have Baggrunden for den Paastand, som jeg her har tilladt mig at fremføre. Jeg har derfor ikke paa nogen som helst Maade med mine Udtalelser villet udtrykke nogen Mistillid til Hjælpekassernes Bestyrelser, thi de er inde under den almindelige Udviklings Lov, som vi alle er det. Men i Tider som dem, vi nu gennemlever, økonomisk prægede som disse Tider er, er det nødvendigt, at der blæses Retræte overfor saadanne Tendenser, og det ærede Medlem vilde, tror jeg, gøre alle Interesser, ogsaa de Samfundslags Interesser, som Hjælpekasserne først og fremmest tager Sigte paa, en større Tjeneste ved at fremhæve den Opfattelse, som jeg her gør mig til Talsmand for, end ved blot at sige: Der er intet at sige til den Ting, Udgifterne maa naturligvis vokse, højere op, det maa være Løsenet, og Staten maa stille de Midler til Disposition, som Skatteyderne nøjsommeligt fremskaffer.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hækkerup har Ordet for en kort Bemærkning.

Hækkerup: Saa vidt jeg erindrer det bestemte Eksempel, som den højtærede Minister fremdrog, skete den Vedtagelse, der fandt Sted i Københavns Borgerrepræsentation om Understøttelse til ugifte arbejdsløse, i Henhold til den Arbejdsløshedslov, som den højtærede Indenrigsminister selv har gennemført.

I øvrigt maa jeg gøre den højtærede Minister opmærksom paa, hvad han jo for øvrigt særdeles godt ved, at der jo findes en Undtagelsesbestemmelse i Loven om, at man ikke behøver at holde sig til de 180 Kr.

Og endelig vil jeg overfor den højtærede Minister fastslaa, at hans Paastand om, at Hjælpekasserne som Helhed bliver brugt til Krigskasser, som han udtrykte sig, er ganske afgjort urigtig. Jeg erindrer ikke den Udtalelse, det ærede Medlem Hr. Bresemann fremkom med, men jeg er ganske sikker paa, at den ikke er fremkommet i den Form, hvori den højtærede Indenrigsminister gav den her. For hvis det var saaledes, at Hjælpekasserne bliver brugt som Krigskasser for Fagforeningerne under Løn-